

На 17/29 августа ние ходихме да се прѣдставимъ на руския тогава въ Виена посланикъ г. Новиковъ, като мислѣхме, че той може да е извѣстенъ за нашата мисия, споредъ както бѣше наредено въ Цариградъ. Бързамъ да кажа, че г. Новиковъ ни прие безъ особени мжчноти, но ни прие доста хладно и съ единъ видъ удивление за мисията, съ която бѣхме натоварени и за която му поразправихме. Той ни каза, че нѣмалъ за насъ никакви отъ никждѣ свѣдѣния, поне до оня часъ, но че той, и като русецъ и като христианинъ, съчувствувалъ живо на многострадательния български народъ и отъ всё сърдце желаялъ да се постигне нѣщо за дѣйствителното подобрене участиа му. При това, като погледна изподъ жгъла на окото другаря ми г. Цанковъ, той смѣнка нѣщо за унията, обявена, когато самъ той билъ съвѣтникъ въ руското въ Цариградъ посолство, та отъ тукъ и знаялъ цѣлата история на тая уния; но той побърза да похвали българския народъ, че не трѣгналъ по нея, а си останалъ вѣренъ на православието, което го съхранило и което едничко щѣло да го спаси. Той послѣ ни заяви повторно, че нѣмалъ до сега никакво извѣстие за насъ, та не могълъ да ни даде и никакви наставления. „Считамъ, обаче, за длъжностъ, ни каза на прощаване, да ви прѣдупрѣдя, че тукъ въ Виена полицията има сто очи и сто уши, та гледайте добръ да не би да ви се случатъ нѣкои неприятности“.

Г-на Новикова ние видѣхме при сегашното ни бабене въ Виена и втори пжтъ, но той бѣше всё сжщиятъ. Истина е, че той нѣмалъ въ онова врѣме никакво отъ никждѣ съобщение за насъ. По-послѣ, обаче, той се поизмѣни, както ще имамъ случай да разкажа и за него по-нататкъ, въ друга една часть отъ тия бѣлѣжки.